

рия̀тъ подарѣкъ е скритъ въ тая торба. Кой го иска?

— Азъ! — извика пакъ Димчо.

— Добре, за тебе е. Третия̀тъ подарѣкъ е въ тая клетка. Кой го иска?

— Азъ! — изпревари пакъ Димчо всички.

— Добре, щомъ го искашъ, и той ще е за тебъ. Четвъртия̀тъ подарѣкъ е скритъ въ тоя котелъ. Кой го иска?

— Азъ! — викна Димчо.

— Е, Димчо — обади се царьтъ. — Та всички ли подарѣци ти ще вземешъ? Ами за братята и сестритъ ти?

— Тъ не заслужаватъ подарѣци! — извика Димчо. — Азъ ги искамъ всичкитъ.

— Щомъ тый искашъ, тый да бжде. И този подарѣкъ е за тебъ. Последния̀тъ, петия̀тъ подарѣкъ, е въ оная кофа. Кой го иска? — попита царьтъ.

— Пакъ азъ! — изпжчи се напредъ Димчо.

— Щомъ всичко искашъ ти, тый да бжде, — каза царьтъ. — Хайде сега вземи си подарѣка отъ кошницата. Бръкни вжтре!

Бръкна лакомия̀тъ Димчо въ кошницата. Но щомъ бръкна, нѣщо тый го стисна и бодна за прѣста, че той извика колкото му гласъ държеше:

— Олеле! Помощъ!

И дръпна ржката си. А за

прѣста му здраво се хваналъ единъ голѣмъ ракъ. Едва можа да го откопчи.

— Е, — рече царьтъ — сега вземи си подарѣка отъ торбата!

Бръкна Димчо съ здравата ржка въ торбата. Търси, търси, нищо не може да намѣри. Но по едно време дръпна ржката си и писна:

— Олеле!

— Какво има, Димчо?

Димчо мълчи. А когато погледнаха, що да видятъ! Въ торбата една разлютена оса. Хубаво го бѣше жилнала.

— Е, Димчо, вземи си сега подарѣка отъ клетката! — заповѣда царьтъ.

Започна на Димча да не му се искатъ вече царскитъ подарѣци, ама нѣмаше що, влѣзе въ клетката. Ама още не влѣзълъ, нѣкой ревна отвжтре.

— Рѣмъ! — и една космата лапа плесна така силно нашъ Димча, че той се праметна презъ глава на земята.

Въ клетката бѣше затворена царската опитомена мечка.

— Не ща вече подарѣци! — заплака Димчо.

— Не, не може, всичкитъ ще ги получишъ! — каза царьтъ. — Хайде, вземи си подарѣка отъ котела.

Нѣмаше що, отмѣстиха капака на котела, бръкна Димчо. Бръкна и подскочи.